

HANNU LITJA, KUOPIO:

”Toimin esimerkkinä tyttärelleni”

Miten lähdit mukaan?

Lyhyesti sanottuna tyttäreni vuoksi. Olemme osallistuneet Pohjois-Savon keliakiayhdistyksen perhetapahtumiin, ja pari vuotta sitten yhdistyksen aktiivit soittivat ja pyysivät mukaan vapaaehtoiseksi. En ollut ensin innostunut, mutta keliakikotyttöni **Hanne** kannusti mukaan. Olemme onnistuneet kasvattamaan tyttären, jonka mielestä osallistuminen on tärkeää. Haluan itsekin toimia sen mukaisesti.

Millaista vapaaehtoistyötä teet?

En tykkää olla äänessä ja jututtaa ihmisiä, mutta tykkään järjestää, organisoida ja saada asioita tapahtumaan. Järjestän keliakiaviikon tapahtumia ja suunnittelen meidän lastentoimintaa. Toimin myös yhdistyksen varapuheenjohtajana ja rahastonhoitajana. Meidän koko perhe on mukana toiminnassa. Vaimoni **Anne** on käynyt esimerkiksi puhumassa ravitsemustieteen opiskelijoille keliakiaperheen elämästä.

Vaikka olen monessa mukana, ei tekemistä kerry liikaa, kun mikään ei työllistä jatkuvasti. Asioita ei tarvitse miettiä yksin. Kierrän esimerkiksi viemässä Gluteeniton elämä -lehtiä kirjastoihin ja terveyskeskuksiin. Vaikka käyn yksin kiertäessä, ensin suunnittelemme yhdessä, minne lehtiä viedään.

Mikä on ollut vapaaehtoistyön huippupuhetki?

Lupasin yllätyksen lasten leivontatapahtuman osallistujille. Oli loppuvuosi, ja olimme olleet edellisellä viikolla lomalla Teneriffalla. Matkalaukussani on aina tilaa, joten ostin matkalta 20 joulukalenteria sin gluten. Tapahtuman päätteeksi tyttäreni jakoi kalenterit lapsille, jotka olivat todella iloisia ja ihmeissään. Yksi lapsi kyseli, saako hän kalenterin todella omakseen. Oli hienoa nähdä, mikä merkitys joulukalentereilla oli lapsille, vaikka kyseessä oli pieni asia. Järjestämisen vaiva ei ollut suuri.

Miksi teet vapaaehtoistyötä?

Haluan toimia tyttärelleni mallina siitä, miten osallistutaan yhteisten asioiden hoitamiseen. Kun on itse järjestämässä tapahtumia, pääsee myös jakamaan toisten elämyksiä ja kokemuksia.

Samalla saa itse suhteellisuutta ja syvyyttä keliakian kokemiseen. Jos lukisi vain nettikeskusteluja, tulisi elämästä keliakian kanssa aika ankea ja onneton kuva. Yhdistyksen kautta tapahtuvissa kohtaamisissa kuulee monipuolisemman kuvan ja ihmisten ratkaisuja asioihin.

Hannu Litja

Hannu on 53-vuotias psykologi. Kolmen hengen perheessä tytär sai ensimmäisenä keliakiadiagnoosin seitsemän vuotta sitten. Myöhemmin Hannu pyysi työpaikan ikäkausitarkastuksessa tarkistamaan keliakian mahdollisuuden. Tätä kautta löytyi täysin oireettoman miehen keliakia.

– Olen sanonut, että rakastan tytärtäni niin paljon, että hankin itselleni saman sairauden, jotta hänen ei tarvitse olla erilainen. Diagnoosini jälkeen tytär sai opettaa minua eikä keskusteluja erilaisuudesta ole tarvittu enää niin paljon. Koko ajan olemme eläneet mahdollisimman tavallisesti, matkustaneet ja käyneet ravintoloissa. Ei keliakiasta pidä tehdä isompaa rajoitetta.

”Kiinnostuitko vapaaehtoistyöstä? Ota yhteyttä omaan yhdistykseesi!”

